

Tự truyện
Chủ đề: Tình Yêu
Tác giả: Lê Phi Ô

LỜI THU XƯA...!

Sáng nay vừa nhận được bài thơ của Chị Uyên Thúy Lâm từ Boston, Massachusetts:

TÌM NHAU

(tặng Huỳnh Lê Phi Ô)

Thời hoa niên yêu em không ngờ,
Đề bây giờ năm tháng tìm nhau.
Vẫn mơ ước vẫn hoài nhung nhớ,
Thu sang mùa vàng lá rơi mau.

*Mắt môi ơi say lòng mật ngọt
Em diễm kiều, thương mấy cho vừa
Tôi vụng về lệ em rung giọt
Ngu ngơ dại khờ tôi đứng trong mưa.*

Tuổi vụng dại xa em từ đó,
Tàn chiến chinh khắc khoải mong tìm.
Phố cũ nhà đèn đêm mờ tỏ,
Trăm hướng đời lạc dấu chân chim!

*Người ra đi có còn vương vấn,
Đường muôn phương xa hút lối về.
Lòng hoang vu Sao mờ Nguyệt tận,
Em nhạt nhòa mấy nẻo sơn Khê.*

Đã qua bao Thu tàn Xuân thắm,
Vẫn thương mong phố quận trùng trùng.
Chân bước mỗi đường dài muôn dặm,
Sắt se lòng mây nước mông lung.

*Thời gian trôi làm sao níu lại,
Bến bờ xưa lau lách lặng chìm.*

*Đã biết đi tìm: Sông chảy mãi,
Là không bao giờ gặp nữa, sao em ?! - UTL*

Bài thơ gọi trong tôi nỗi buồn man mác... rồi nhẹ nhẹ xoáy sâu tận tâm hồn như vết chân tình in trên cát, bước nhẹ mà sâu như tình yêu của cậu học trò Phạm Thiên Thư với Cô Ngọc của “Ngày Xưa Hoàng Thị”. Tôi đã cru mang nỗi buồn này trong đời... suốt đời, đã lâu lắm, của thời còn đi học... 1959.

Thành phố Vũng Tàu về đêm, con đường chạy dài theo bãi trước vắng vẻ. Tôi với Ph cùng vài bạn chung trường, đi men theo bãi cát dẫn đến Dinh Thượng vào một đêm Noel. Gió biển làm các cô kêu lạnh, tôi cùng hai đứa kia đi nhặt lá Bàng khô... nỏ lửa sưởi ấm cho người mình yêu. Chúng tôi ngồi bên nhau đến 2 giờ sáng, lặng thinh trong tiếng rì rào của sóng biển hòa lẫn tiếng vi vu của Thuyền Dương vọng về từ bãi trước...

Tình yêu thuở học trò tuyệt đẹp, gặp nhau, rồi đến với nhau tự nhiên như đã hẹn hò từ kiếp trước. Chưa một lần dám tỏ tình nhưng tôi hiểu Ph cũng...! Con đường Trương công Định với hai hàng cây Sao rợp bóng chạy dài xuống tận bãi trước đưa hai đứa đến gần với gió, cát và sóng nước để nghe Trùng dương vọng tiếng thì thào lời yêu thương, để được hít thở hương thơm từ mái tóc người yêu mỗi lần gió thoảng. Đôi khi những cơn mưa rào bất chợt cảm chân hai đứa dưới mái hiên lạ... để được nghe hơi ấm từ em khi dựa vào tôi, để được nghe tim mình thổn thức theo tiếng mưa rơi... Rồi tay trong tay tôi dìu Ph bước đi trên lối về nhà em loáng nước mưa đêm, trong cái se se lạnh của mù sương phủ đầy phố vắng!

Rồi, thời gian qua mau... một đêm có nhiều tiếng gió rít vọng về từ đỉnh núi, phổ biến quanh hiu bao phủ và ướt sũng bởi cơn mưa nặng hạt. Một mình nép dưới mái hiên, nơi tôi và Ph đã từng trú mưa, để nghe cô đơn gặm nhấm từng vùng thịt da nhói buốt! Cả hai chúng tôi đã âm thầm chia tay...!

“Tôi không thể nói lý do tôi và Ph xa nhau, bởi vì nó vô lý hết sức, vô lý đến độ tôi không tin là thật... và cũng không ai nghĩ rằng, tôi sẽ đứng một mình dưới mái hiên dài vắng lặng... trong cơn mưa đêm nay...!” (*)

*“Biệt ly ai chẳng ngậm ngùi,
Thế nhân ai chẳng một thời tiễn đưa.
Môi hồng còn thoảng hương xưa
Mắt xanh đã nhỏ giọt mưa đầu đời” - TVS*

Cuối năm học, tôi rời xa phố biển mang theo bao nhiêu kỷ niệm đẹp pha lẫn ngậm ngùi, xót xa cho cuộc tình... vừa đến rồi đi. Mình xa nhau thật rồi sao Em!

Mùa Thu năm 1962, trước khi bước chân vào quân ngũ, trong niềm hồi tiếc và thương nhớ vô biên! Tôi viết thư cho Ph để xin em một lần tha thứ cho những vụng về đã làm em buồn và cũng đã vô tình giết chết Tình tôi!

Vào Quân trường được một tháng, tôi lại viết thư cho Ph và, vài tuần sau tôi nhận được hồi âm. Chị Thúy Uyên có hình dung được nỗi mừng vui của tôi đến dường nào không? Đang lúc tập hợp súng đạn để ra bãi tập lúc 6 giờ sáng, tôi nhận thư Ph, bóc thư dày cộm... chắc là có nhiều hình bên trong. Cố nén nỗi xúc động, tôi mở thư ra xem... đột nhiên như có một luồng điện cực mạnh chạy dọc theo xương sống và mắt gần như tối sầm lại. Tôi cố trấn tĩnh để nhìn cho rõ - “một tấm thiệp cưới” của Ph! - Anh bạn đứng kế bên nói gì... tôi không nghe rõ, và hình như có lệnh của sĩ quan cán bộ gọi tôi ra khỏi hàng. Tôi nhét vội lá thư vào bụng, vị sĩ quan cán bộ bảo sinh viên tuần sự đại đội gọi xe cứu thương, cho người tháo gỡ ba lô, súng đạn của tôi và cho phép được ở nhà vì thấy tôi bị... “trúng gió”!

Lồng trong thiệp cưới là một tấm hình phong cảnh Vũng Tàu lúc hoàng hôn, ngoài xa sóng nước mịt mờ với chiếc thuyền buồm lẻ loi, Ph viết: “non nước bao la và đời người cũng chỉ thế thôi, mù mịt nhỉ... rồi con thuyền kia biết trôi dạt về đâu?” - Cuối thiệp cưới Ph viết thêm: “Ph lấy chồng... PO có buồn lắm không?”. Tôi biết chắc rằng, không có bất cứ ai trên đời này có thể cảm nhận được nỗi buồn của tôi lúc đó!

Đầu năm 1964, tôi theo học khóa Căn bản Tình Báo tại trường Cây Mai (Sài Gòn). Cuối khóa, trong một buổi thực tập, chúng tôi được bung ra khu vực đường Lê Lợi để theo dõi “Các đối tượng bị tình nghi” do nhân viên nhà trường giả dạng. Tôi gặp Huệ, chúng tôi rủ nhau vào Café Thanh Bạch, Huệ là bạn học cũ, bây giờ nó là Không Quân tại Tân Sơn Nhất. Tôi cũng đã cho nó xem hình của Ph và tâm sự cho Huệ nghe chuyện của tôi với Ph kể cả chuyện chia tay nhau. Thằng Huệ cũng kể cho tôi nghe chuyện nó mê ca sĩ, cô này là em ruột của một anh bạn Không Quân cùng đơn vị với nó (Cô ca sĩ này hiện sống ở nam California).

Bạn bè lâu ngày gặp nhau thao thao bất tuyệt đủ thứ chuyện. Thằng Huệ đang nói bỗng im bặt... theo hướng nhìn của nó, tôi bắt gặp hai chiếc áo dài vừa bước vào quán và đang tìm chỗ ngồi. Có tiếng động của chiếc ghế sát phía sau lưng tôi... mùi nước hoa thoảng nhẹ trong không khí lẫn tiếng nói cười nho nhỏ của hai người con gái. Một chút băng khuâng, một chút ám áp... và một thoáng nhớ mênh mông... len nhẹ vào hồn người lính trẻ! Tôi như người mộng du đang ru hồn mình vào nơi xa xăm của miền gió cát, của tiếng Thuyền dương hòa tiếng sóng biển rì rào trong đêm vắng.

Thằng Huê nói khẽ vào tai tôi: “Ê, PO... tao thấy một cô hình như quen quen!”, tôi từ từ xoay người lại kín đáo nhìn và như bị điện giật, thẳng thốt gọi khẽ trong cuống họng: “Ph...!”. Ph như không nhận ra tôi, ánh mắt một thoáng ngờ ngợ rồi quay đi. Có lẽ Ph không nhận ra thật vì căn phòng không đủ ánh sáng và, vì tôi lúc này mặc quân phục, nước da vẫn còn đen sạm của nắng cháy quân trường. Một chút tự ái, một thoáng dỗi hờn, Ph bây giờ đâu còn là của tôi, khuấy động để làm gì! Nỗi buồn bỗng dưng ập đến trong tôi... lớn dần, lớn dần...! Tôi để tiền café lại trên bàn và cùng thằng bạn bước vội ra khỏi quán.

Gần 60 năm rồi, ngồi viết những dòng này cho Chị cùng với nỗi đau ngày đó trở về... trọn vẹn trong tôi! Và, cũng từ đó tôi yêu nhạc phẩm “Tà áo cưới” của Hoàng Thi Thơ, gần đây “Khúc Thụy du” rồi kế tiếp là “Thu hát cho Người” và một khúc nhạc đệm đã góp phần làm giá buốt tim tôi đó là bài thơ “Tìm nhau” của Uyên thúy Lâm!

- “Đọc qua bài thơ ‘Tìm nhau’ của tôi, Anh là người đầu tiên lên tiếng đáp từ. Đáp từ sớm nhất, và Anh đã cho ACE cùng Thúy Uyên nghe ‘Tiếng lòng khôn nguôi’ của Anh và mối tình đầu dở dang mà trăm năm vẫn còn đẹp mãi nơi phố biển Vũng Tàu. Vũng Tàu của Anh và của Chị Ph thân yêu ngày xưa xa lắm... Chúng ta đang tìm về vùng đất ngát hương kỷ niệm của tuổi đôi mươi ngà ngọc biệt dạng lâu rồi. Nhớ quá quê nhà mờ xa bên kia bờ biển lớn”! UTL.

*Em đã xa tôi ngàn ấy năm,
Đắng cay thành lệ giọt âm thầm!
Người đi để lại bao thương nhớ,
Lá đổ rơi đầy khoảng tối tăm!*

*Nhạt nhèo tình xuân theo vọng khúc,
U buồn nắng hạ chẳng thanh âm!
Chờ đây góp nhặt từng dư ảnh,
Liệm kín tình đau trước lỗ lằm!*

(Có Quên Một Lần Yêu - LPO)

Thưa Chị Thúy Uyên, Ph ly dị chồng và sống một mình đã nhiều năm. Gần đây, Ph qua California thăm người thân và với giọng thật buồn như pha nước mắt, Ph mời tôi xuống thành phố Santa Ana dự sinh nhật bà Chị. Suốt đêm suy nghĩ, sau cùng tôi tìm một có để... từ chối. Tôi sợ khi gặp nhau, hình ảnh Ph ngày xưa của tôi sẽ không còn nữa! Tôi muốn mãi mãi được sống với kỷ niệm đẹp và hình ảnh của những tháng ngày xưa cũ. Đúng ra là tôi đã... chạy trốn!, thời gian rồi sẽ phôi pha... nhưng không dễ như tôi tưởng. Những vần thơ qua lại trên diễn đàn cùng bạn hữu, và... vừa mới đây thôi “Tìm nhau” đã cho tôi sống lại trọn vẹn với hạnh phúc lẫn niềm đau của “Những ngày xưa thân ái!”.

Chị đã đưa Vũng Tàu vào thơ... hình ảnh mà trước ngày bỏ đi, một mình tôi trên bãi khuya chỉ có gió, cát và sóng biển dạt dào... để nghe buốt giá, cô đơn như cánh Hải Âu lạc loài trong đêm vắng!

*“Một mình trong thình lạng,
Giữa màn đêm bao la.
Tiếc lòng mình trân quý,
Sao gió cát xóa nhòa!” - UTL*

Vâng, tôi sẽ “Cố quên một lần yêu”... thưa Chị Thúy Uyên!

(sao cứ mãi cố quên khi chưa đong đầy nỗi nhớ!)

Tiền bước chân em trong chiều tháng tám,
Mưa giăng giăng mờ mịt xám khung trời.
Chiếc lá rơi xoay tròn theo cánh gió,
Tiếc cuộc tình tan tác lúc chia phôi.

Tàu đi rồi sân ga buồn héo hắt,
Ta xa người lòng chợt thấy quạnh hiu.
Mưa vẫn rơi nhạt nhòa con phố cũ,
Bước độc hành khuya phố vắng buồn thiu.

Nhịp mưa rơi gõ điệu buồn tháng tám,
Nỗi nhớ thương em bạc trắng mái đầu.
Ta vẫn hoài mong một lần gặp lại,
Cho những niềm riêng vui bớt lệ sầu!

Rồi mỗi mùa sang mưa buồn tháng tám,
Vẫn vắng bóng em ta đợi mùa sau.
Như Ngưu Lang hằng đêm chờ Chức Nữ,
Nhưng chỉ riêng mình cùng với trăng sao! - LPO

“Mượn chút xúc động từ bài thơ ‘Tìm nhau’ của tôi, cảm ơn Anh Phi-Ô đã gửi đến quý ACE và Thúy Uyên được nghe tâm tình Anh về một nhân dáng mỹ miều, một mối tình quá đẹp của Anh từ tuổi hoa niên. Vì tình không trọn nên tình đâu dễ nguôi quên! Và từ đó trăm năm tình mãi đẹp! Tôi nghĩ, hẳn Chị Ph sẽ rất đẹp lòng khi tri nhận tình Anh... có

một người dành trọn tâm hồn cho Chị suốt gần 60 năm dài, bao nhiêu cũng đã quá đủ châu ngọc cho trọn cuộc nhân sinh... Uyên Thúy Lâm xin ghi lại đây một bài thơ... như một chia sẻ cùng Anh”.

BIẾT Đâu TÌM

(Mến tặng Huỳnh Lê Phi Ô)

Anh tìm cả trong rừng xưa cổ tích
Anh tìm em qua trăm chốn ngàn phương
Tìm em đâu trên khắp vạn nẻo đường
Chân rảo bước mà lòng như hỏi hã.

*Tìm nhau trên đường quê hương vạn ngã
Anh quay về sau nửa kiếp chân mây
Ngày tạ từ tay nắm lấy bàn tay
Tưởng gặp lại một ngày không xa lắm.*

Vậy rồi quá nửa đời trong thình lặng
Nhớ thương em gió bắc lạnh từng mùa
Nhớ vô vàn ngày tháng cũ tiêu sơ
Em ngự trị giữa hồn anh đắm thắm.

*Trường năm cũ gốc điệp tàn quanh vắng
Thềm rêu xanh dấu hài đã phai nhòa
Lạc loài ngay trên cả lối quen xưa
Anh đứng đợi buổi sum vầy hư ảo!*

Mơ trăm năm cuộc sum vầy hư ảo!
Ph...!
Em nghe chằng đầu thôn vang tiếng pháo
Có hay anh trọn kiếp đợi tương phùng
Em về đâu giữa trời đất mênh mông
Tình xưa hỡi, còn bao giờ tương ngộ? – UTL

LỜI THU XƯA!

Em có buồn không em
Vàng thu thung lũng nhớ
Em có chờ không em
Hương tình trong hơi thở.

*Ngày đó mình xa nhau
Em biệt phương nào
Qua bao mùa lá rụng
Ta gặp nhau... chiêm bao.*

Nhớ xưa tuổi học trò
Hai đứa cùng làm thơ
Anh chờ em trước cổng
Trao em bài tình mơ.

*Tình mình nay xa quá
Cách biệt trời hai phương
Bài thơ tình anh gửi
Xuyên qua Thái Bình Dương.*

Thời gian không có tên
Tình yêu không có tuổi
Chờ nhau đến phút cuối
Có còn không - Em ơi! - **LPO**

Chiều về chậm chậm, cánh chim trời lẻ loi bay tìm tổ ấm, cất tiếng kêu lạc lõng, chơi vơi giữa khung trời lộng gió, đám mây đen kịt xuất hiện phía chân trời báo hiệu một cơn mưa sắp tới. Bất chợt, một cảm giác lạ lùng xâm chiếm hồn tôi rồi lan nhanh khắp cùng cơ thể, tôi nghe tim mình nhói buốt. Rồi hình ảnh Ph.. ập đến thật nhanh... chập chờn trước mặt, lung linh... mờ ảo. Tôi dừng xe trước một mái hiên vắng bên đường, mở cửa bước xuống... Trời cũng vừa đổ mưa.

Không hiểu vô tình hay cố ý, đêm nay tôi lại trú mưa dưới mái hiên dài vắng lặng - Đêm, trước ngày... bỏ đi, tôi đã đứng lặng lẽ dưới mái hiên dài đối diện nhà Ph trong một đêm mưa gió cho đến khi cả xóm đều tắt đèn đi ngủ. Mới đó mà đã gần 60 năm, bằng một đời người rồi còn gì, nhưng sao tôi cứ tưởng như mới xảy ra hôm qua, hôm kia. Bên tai tôi vẫn còn văng lên tiếng cười của Ph khi vui, tiếng khóc dỗi hờn khi tôi làm em phật ý. Bây giờ thì... - tôi lắc đầu không dám nghĩ tiếp!

Con mưa vừa dứt, trời cũng đã khuya. Tôi chui vào xe, mở Radio. Bài ca “Lối Thu Xưa” của Quốc Dũng với tiếng hát ngọt ngào của cô ca sĩ nào đó cất lên mà tôi nghe như tiếng khóc của Ph..!

-“Đời trả về cho anh, sân trường xưa vàng võ... u sầu,
Đời dệt mộng em đi, riêng mình anh xót nỗi chia lìa.”

-“Đường mộng nào em sang, riêng mình anh tựa lá... thu tàn,
Biết lòng còn mãi... mơ màng, anh vẫn tìm em giữa... mây ngàn!”

San Jose, một đêm mưa thật buồn...!
Lê Phi Ô

Đoạn văn đánh dấu (*) có ai đó đã viết hoặc nói giống như vậy... cách đây gần 60 năm.

Phượng, cô bạn học ngày xưa – LPO

Nguồn: Internet eMail by Lê Phi Ô chuyển

Đăng ngày Thứ Sáu, July 22, 2016
Cập nhật: Thứ Sáu, November 9, 2018
Cập nhật: Thứ Hai, December 25 - Noel 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH